

1721

1. Arpe, Petr. Frid. : De aequilibrio inter jura
Caesareae majestatis et ordinum imperii servando.
Oratio inaug. Accent. Programma: De necessitate
et usu studii juris patrii
2. Madliger, Henricus, Acad. Nat. procur. et prof. pri-
orarius: Programma, quo ad disputationem Francisci
Imerti Voetii . . . invitatur.
3. Vogt, Francisc. Imert.: De testamentis secundum
jura Henricana et Holsatica
4. Wulfschmidt, Wilhelmus Haldensianus: Programma, quo
ad inaug. Disputationem Petri Hennings invitatur

1722.

1. Opitius, Paulus Frider.: De Hadriani Imperatoris
nomine, indole, virtutibus ac vitis.
2. Vogt, Franciscus Imertus: De communicatione bonorum
inter conjuges ejusque effecta.

1724.

Vagb, Franciscus Smerlus : De arduo iudicantium
officio

1725

1. Harpprechtus de Harpprechtstein, Septem Christophorus :
De servitute legali ejusque variis in jure effectibus.

2. Luchter, Cornelius Firdosius : De usu frictionum
in medicina

3. Waltschmitt, Wilhelm Haldericus, b.d.med. Decanus
Programma, quo ad Dissertationem inang. (Georgii Fran-
kii) invitatur.

4. Waltschmitt, Wilhelm Haldericus : De valore
medicinae et chemiae hodiernae.

5. Waltschmitt, Wilhelm Haldericus, b.d.med. Deca-
nus : Programma, quo ad Dissertationem inang.
(Christiani Trachsmi Lisevi) invitatur.

1726.

1. Haue, Philip. Fisi: De iure iurisdictionis.
2. Harprechtus de Harprechtstein, ^{Stephanus Christophorus}
De iure notarii Hamburgensis.
3. Hartmannus, Joannes Zacharius: ^{Albertus} ^{triumvirum}
Decem Saxoniae . . . Dissertatione, praedictionibus
in jure Romano-Germanicum publicum et feudale praesentata
missa collaudavit. Accurrit tabula aenea nominum
inventum Alberto . . . Endae in Fria positum
representans
4. Husius, Fredericus Gueric: De iure dotis ejusque
privilegio in concursu creditorum.
5. Husius, Fredericus: De arrepto immovendo.

1729.

1. ^{6, c} Hartmannus, Jo. Zacharius: De conjugibus incantatis
eorumque separatione. 3 Impt. 1727, 1731 - 1741.
2. Hartmannus, Joannes Zacharius, Ord. j. n. Pecanus:
Programma, . . . quae Dissertationem in mag. Haimi Helwigii
Lilienthi . . . in Diet.

1727.

3. Musius, Fridericus Gullitt: De donatione onerosa
4. Musius, Fridericus Gullitt: De appellatione ab officio
hinc rei iudicatae

1728.

1. Lutherus, Conradus Fridericus: De morbis simulatis ac
dissimulatis
2. Programmata inang, Stud. med., quo ad Dissertationem
Wilhelmi Henrici Waltschmitt invitatur.
3. Waltschmitt, Wilhelm Haldericus: De vulneribus
arteriarum in artibus saepe funestis, raro letali-
tibus.
4. Waltschmitt, Wilhelm Haldericus, Fac. med. Decanus
Programmata, quo Disputationem inang. Georgii Henrici
Bisagii indicit.

1729.

1. Freicus, Trachimus: De editatis creditorum citatis
vulgo proclamatis secundum jura Alsaciae et Mosellanae

1729.

2. Struvius, Fridricus Gollit : Dissertationis juridicae
et Constitutionum Praetoriarum Slesvico - Holmiae
de praesumptions peritorum libro collocanda.

22

PROGRAMMA
D. IOH. ZACH. HARTMANNI,
INSTITVTIONVM IVSTINIANEARVM ET IVRIS
PATRII PROFESSOR ORDINARIVS
DISPVTTATIONI IVRIDICAE
DE
CONIVGIBVS INCANTATIS
EORVMQVE SEPARATIONE
PRAEMISSVM.

Valeantne aliquid, quæ circumferuntur, incantamenta & veneficia, quæstionis incertæ est atque in vtramque partem agitatæ. Alii ea superstitioni vanissimæ adscribunt fabulasque dicunt, quibus nihil sit fabulosius. Contra alii illos ipsos vanos adpellant, qui vires & effectus incantationum magicarum stupendos tam præfracte negauerunt, vel negare audent etiamnunc. Non est ergo, quod miremur, quare & matrimoniiis haud raro aliquid fascini admixtum & adpersum omnis fere ætas crediderit. Et profecto, si sacra est memoria maiorum nostrorum, si vllum apud nos piæ antiquitatis pretium, matrimonia incantata veluti certa adfirmare sanctius & reuerentius est, quam nondum satis explorare cognita atque percepta perhibere. Nam etsi dissonæ hodie audiantur voces, etsi vndique superstitio petatur, iuuare tamen fortasse potest deploratam causam exemplorum, quibus referti sunt annales, etiam illustrium, copia. Possem, si operæ pretium foret, cumulum illorum struere. Verum sit nobis pro vniuerso populo vnus Imperator Fridericus V. qui cum Eleonoram in matrimonium duceret, incantationum potentiam ligationesque magicas vetularum quarundam Lusitanicarum teste locupletissimo Ænea Syluio mirum

in modum pertimuit. Non pigebit integram narrationem Æneae, quæ extat in vita Friderici, quia festiua & lepida est, hic recitari: Exinde, inquit, festinabat Imperator abire, Leonoram autem sponsam suam nondum cognouerat, quod id operis in Alemanniam referre volebat; siue ne sanguis Italicus sibi nasceretur, siue aliud religionis in mente gerens. Virgo moesta videbatur, quæ se circumduci velut parum placentem existimabat. Quod cum Alfonsus animaduertisset, adiens Casarem, in ea vrbe atque in his edibus, vbi tunc fuere, contractum fuisse matrimonium indicit, ibique merito consummandum: a Deo datum esse, in eundem locum vt ambo venissent, orat ergo, vt virgini miscetur. Quod cum Fridericus negaret, ergo, innuit Alfonsus, neptem meam in Alemanniam duces, atque illinc cognitam, si minus placuerit, ad nos remittes, aut ea fortasse neglecta cum alia contrahes? quin potius eam hic cognosces, vt, si placeat, abducas rem gratam tecum, si minus, apud nos onus dimittas. Quibus verbis, etsi erat Casar paullo debilior, commotus est, atque operam matrimonio dare statuit. Iussit igitur Teutonico more stratum adparari, iacentique sibi Leonoram in vlnas complexusque dari, ac presente Rege cunctisque Proceribus adstantibus superduci culcitram. Neque aliud actum est, nisi datum osculum. Erant autem ambo vestiti, moxque inde surrexerunt. Sicque consuetudo Teutonorum se habet, cum Principes primo iunguntur. Mulieres Hispana, quæ aderant, arbitrata rem serio geri, cum superduci culcitram viderunt, exclamantes indignum fieri facinus, Regem, qui talia permitteret, increpabant. Ille autem

autem non sine risu & incunditate spectabat peregrinos mores. Nocte, que instabat, futurus erat concubitus ex nudis. Dum ergo saltationibus uniuersa curia intenta est, femina Portugallenses, quibus cubiculi secretioris commissa cura erat, fumigationes super stratum faciunt, in quo iacendum est; carmina dicunt, & accersito sacerdote lectura benedicunt, irrorantque sanctis aquis: ut est superstitione mulierum, que sic felix connubium & amorem, utrinque perpetuum arbitrantur futurum. Quod ubi Cesar accepit, veretur, ne quid veneficii interueniret, alium sibi subserni lectum iussit, vocarique ad se coniugem. Timebat enim nutricem Imperatricis, quam rerum huiusmodi peritiam aiunt, quibus fascinari mentes hominum solent, similemque illi putant, de qua nobis Poëta scribit:

Haec se carminibus promittit soluere mentes,
 Quas velit; ast aliis duras immittere curas,
 Sistere aquam fluuiis & vertere sidera retro,
 Nocturnosque ciet manes, & mugire videbis
 Sub pedibus terram & descendere montibus
 orros.

Quibus rebus etsi plerique fidem habendam negent, Flaccus tamen cum diu pugnasset, his artibus nibil inesse ponderis, mutatus tandem, iamiam, inquit, efficaci do manus scientiæ supplex. Et sunt qui Circeem non fabulose veris in feras hominum vultus adfirment. Nos illud imprimis trahit, quod de Phitonissa sacri libri commemorant: quam Samuelis animam de inferni abditis euocasse tradunt ut virorum conspectibus redderetur. Si tamen animam Propbeta fuisse credimus & non phantasti-

cam potius illusionem Satanae. Vicunque consultiſſimum cenſeo, cum facultas eſt, magicarum artium euitare fallacias, conſiliumque Caſaris in ea re non vanum dico fuiſſe. Verum Imperatrix bis terque vocata in ſuo lecto manere, morem ſeruandum dicere: viros in ſtratum uxori ire ſolitos, non contra fieri ſolere. Caſar veluti victus ad eam pergit rogatque, ſecum in alium thalamum proſciſcatur: recuſantem manu prehendit, vincitque facile nolentem vincere, atque eo pacto vitatis incantationibus in alio lecto matrimonium conſummatum eſt. Hæc Æneas Syluius, poſtea Papa Pius II. Scimus quoque, Pontificem Innocentium VIII. a. 1484. fascinationibus & ligationibus matrimoniorum peculiari Bulla occuſſiſſe: Innocentius Epicoſopus, Seruus Seruorum Dei, ad futuram rei memoriam &c. Sane nuper ad noſtrum non ſine ingenti moleſtia peruenit auditum, quod in nonnullis partibus Alemannie ſuperioris, nec non in Moguntin. Colon. Treueron. Saltzburg. & Bremen. provinciis, ciuitatibus, terris, locis & diœceſibus complures vtriuſque ſexus perſona, a fide catholica deviantes, cum demonibus, incubis & ſuccubis abuti, ac ſuis incantationibus, carminibus & coniuſtionibus aliisque nefandis ſuperſtitionibus & ſortilegiis, exceſſibus, criminibus & delictis, mulierum partus, animalium foetus, terra fruges, vinearum uvas, & arborum fructus, nec non homines, mulieres, pecora, pecudes & alia diuerſorum generum animalia, vineas quoque, pomaria, prata, pascua, blada, frumenta, & alia terre legumina perire, ſuffocari, & extingui ſacere & procurare, ipſosque homines, mulieres, iumenta, pecora, pecudes & ani.

animalia divi tam intrinsicis quam extrinsecis doloribus & tormentis afficere & excruciare, AC EOSDEM HOMINES, NE GIGNERE, ET MULIERES, NE CONCIPERE, VIROSQUE VXORIBVS, ET MULIERES, NE VIRIS ACTVS CONIVGALES REDDERE VALEANT, IMPEDIRE &c. Nolim reliquam producere ante oculos antiquitatem, tot illustres animas, tot tantaque nomina, permagni vires ligationum magicarum, sancto quoque matrimonio inimicarum, facientia. Tantum curiositas, quæ non semper in vitio est, & cupiditas sciendi effectus ligationum illarum magicarum portentosos, modumque, quo perficiuntur, fortassis nos subit & angit? Et videtur, si quis alius, Cornelius Agrippa hæc non mirabilia, sed prodigiis similia, edocere satis nos posse, ipse forte adflatus & adustus arcanorum istorum flammulis: *Restat*, inquit lib. I. de occult. philosoph. cap. II. de ligationib. nunc videre rem magna mirabilitatis, & ipsa est ligatio hominum in amorem vel odium, in agritudines & sanitates, & eiusmodi. Item ligatio furum & latronum, ut in aliquo loco emere vel vendere nequeant: ligatio exercitus, ut metam aliquam transire non possit: ligatio navium, ut nulla vi ventorum etiam insinitis velis per venturum tensis portum egredi minime valeant: item ligatio molendini, ut nullo impetu volui possit: ligatio agri, ut fruges in eo produci nequeant: ligatio loci alicuius, ut in eo coadificari nihil possit: ligatio ignis, ut in aliquo loco accendi non possit, & quod aliquod combustibile adposito fortissimo igne non ardeat: item ligatio fulgurum & tempestatum

statum, vt nocere non possint: ligatio auium & ferarum, vt volare vel fugere nequeant: & horum similia vix credibilia, que tamen sæpius experientia cognita sunt. Modi ligationum varii ab eodem Agrippa loco dicto peruulgati sunt: Fiunt autem, inquit, ligationes huiusmodi per veneficia, per collyria, unguenta, potiones, siue philtrea, per alligationes & suspensiones, per annulos, per fascinationes, per sortes imaginationes & animi excessus, per imagines & characteres, per incantationes, & imprecationes, per lumina, per sonos, per numeros, per verba & nomina, inuocationes, sacrificia, adiurationes, exorcismata, consecrationes, deuotiones, perque varias superstitiones & obseruationes, horumque similia. Sic legere memini ligari serpentem, vt nequeat loco cedere, quando hunc sibilum quis edat: *Ossi, Ossia, Ossi*. Sic verba: *Socron Socron*, eius esse aiunt efficaciam, vt fluxus sanguinis oppido sistatur, si effertantur vices septies, parsque læsa digito annulari tangatur. Idem esse perhibent, si hæc muslitentur: *Cbarat, Cara, Sarite, confirma, consona, imabolite*. Sed & heliotropium collectum sole in Leone existente folioque lauri inuolutum cum dente lupi, itemque cynoglossum gestatum sub digito pedis maximo homines ira accensos & canes ligare adfirmant, vt illi nocere & maledicere, hi mordere & latrare nequeant. Non est, quare quis inhorrescat, quod ego hæc in chartam coniciam. Neminem clam esse potest, plura & magis horrenda inueniri apud Albertum Magnum, Trallianum, Fernelium,
 Gock

Goclenium & sexcentos alios, qui omnem vitam in artibus his sublimibus atque altissimis egerunt. Postquam nobis ætas ingeniumque adoleuit, periculum non est, vt tam debile virus noxium nostris possit esse animabus. Deinde ita quidem ista ab illis referuntur: iisque fidem habeamus, quoad fas est. Sed in his videtur disceptationis caput esse, vt excutiat: an sine contactu mutationes in corporibus producere valeant mortales? an spiritus mali corpora, prout eorum libido est, mouere ac transmutare atque in imagines formare possint? quam rem Antonius van Dalen comm. de miraculis, item de idololatria & superstitione sub examen vocauit: porro an in verbis obscurissimis, in numeris, in characteribus, circulorum linearumque ductibus, in sono & aliis id genus obseruationibus ea consistat virtus, vt ligationum magicarum monstruosos effectus habere possimus persuasos? Fateor in hoc scientiæ genere nullas me noctes insomnes traduxisse, imo ne curiosi quidem aut diligentis hominis titulum adfectasse vnquam. Quare vt ego equidem in causam hanc controuersam me demittam, animum nondum induxi neque inducturus facile sum. Illud indicare hic liceat, me cum permultis mente adsequi haud valere, qui possint mortales lege rerum omnium peruersa inconsultoque naturæ auctore & conseruatore artibus suis magicis aut diaboli ope efficere, vt stent aquæ, turres fluant, domicilia salient, legiones spiritu dissentur, ægri deambulent, sepulti & vermibus consumti choreas ducant.

b

cant.

cant, senes studeant pilæ, iuvenes algeant, eunuchi generent, gignant aniculæ, contra ad parandum aptissimæ sterilecant. O quam

Omnia transformant sese in miracula rerum!

Atque hi sunt illi, qui incantamenta quævis, & magiæ potentiam, & ligationum vires, & portenta sagarum, & monstra diaboli iocum risumque faciunt. Quoniam rem ipsam persequi nunc non vacat, minimum referre nostra quis crederet, ut illos, qui magiæ & veneficiorum incantationumque fidem omnem attenuatum iuerunt, breuiter percenserem. Sed nec id consilii hoc loco in pectore mihi esse potuit: quis enim omnes eruditorum, qui sagarum & magiæ aniles fabulas perstrinxerunt, ordines vna vel duabus pagellis perambulabit?

Nec tali auxilio, nec defensoribus istis

Tempus eget nostrum.

Interim præcipue in ea causa partes fuerunt ex Iurisconsultis Illustris THOMASII *de crimine magiæ atque de orig. & progr. proc. inquis. contra sagas*; ex Theologis magni SPENERI in den Theol. *Bedencken*, & FRANCISCI HUTCHINSONII Theologiæ Doctoris in Tractatu idiomate Anglico conscripto, cui titulus: *An historical essay concerning witchcraft*. Detrahere videar debitas huic Hutchinsonio laudes, si reticeam, quæ de eo leguntur dans la Bibliotheque Angloise ou Histoire Litteraire de la Grande Bretagne l' an. 1718. tom. 3. partie I. art. 3. p. 78. *Les erreurs les plus pernicieuses s' introduisent aisement parmi les hommes. Nous n' en rapporterons ici que deux exemples tres-capables*

bles de détromper ceux, qui ne sauroient concevoir, que certaines erreurs, quelque grossieres qu'elles soient, ayent pû se glisser dans la religion Chrétienne. On a crû pendant plusieurs siècles, que les personnes, qu'on appelle heretiques, meritoient la mort, & on les a fait bruler d'une maniere impitoiable. On a cru pendant plusieurs siècles, qu'il y avoit des forciers, qui faisoient des pactes avec le Demon, & on les a condamnez à expirer au milieu des flammes. Mais aujourd'hui tous les Protestans sans exception & tous les Catholiques Romains éclairés des approuvent le supplice des heretiques. Pour ce qui est du sortilege, on le regarde à present comme une erreur vulgaire dans les pais mêmes, on l'on n'a point aboli les loix contre les forciers. On ne fait plus mourir en Angleterre les personnes accusées de ce crime: & les Cours Souveraines de France ne connoissent plus de ces sortes de causes. Il est donc vrai, que l'on a oté la vie sans raison à une infinité d'heretiques & de prétendus forciers. Après cela, doit-on être surpris que des erreurs moins prejudiciables à la société continuent de regner parmi les Chrétiens? L'Auteur du Livre, dont nous allons rendre compte, s'est proposé de faire voir, qu'il n'y a point de véritables forciers. Il a dédié son ouvrage à Milord Parker, Chef de Justice des Plaidoyers Communs, & à Mr. le Chevalier Bury, Principal Baron de l'Echiquier. On ne doit pas s'imaginer que ce livre soit inutile. Voici un fait assez recent, que je communiquerai à mes Lecteurs, & qui les convaincra, que Mr. Hutchinson n'a pas entrepris inutilement le combattre l'erreur vulgaire touchant les forciers. L'an 1712. une vieille femme, nommée Jeanne Wenham,

fut accusée d'être sorcière. On lui fit son procès à Hertford (qui est la Capitale de la Province du même nom) & les Jurez la trouverent coupable. Le Juge étonné de cette déclaration, leur dit: Quoi? Messieurs, vous trouvez cette femme coupable d'avoir eu un commerce familier avec le Diable sous la forme d'un chat? Oui, Milord, repandit le Chef des Jurez (en Anglois The Foreman of the Jury) c'est à dire, celui qui porte la parole au nom de tous les autres. Le Juge fut obligé de condamner cette femme à être pendue; mais il obtint la grace de la Reine Anne. --- Ce livre est un dialogue entre un Ecclesiastique, un Avocat & un Juré. Sed ne excidat e memoria prudentissimi Iesuitæ Patris SPÉE *cautio Criminalis*, quo in libro acutum caput iam anno 1632. fortilegiis, quibus imperitæ plebi illo ævo illudebatur, egregie rursus illuisse dicitur. Omnibus hisce doctissimi Angli IOANNIS WEBSTERI liber *Displays of supposed witchcraft*; iungendus est. Qui acerrimi scriptor iudicii laudem Hutchinsonii non adæquasse solum verum exsuperavisse etiam videtur. Fac vero dari incantata matrimonia & ligationibus magicis illa obnoxia esse: an non rursus medicamen dabitur ad soluendum fascinum? Consultam ea de re aliquando fuisse Facultatem Medicam N. ab amicis accepi, & respondisse eandem: Sie wolten zwar glauben, daß wider das Messelknüpfen Kräuter gefunden würden, es wären ihnen aber dieselbe unbekannt. Egregium & prudentissimum Responsum! cui si quis adquiescere dubitet, is mea quidem sententia nec iuvabitur
anus

anus apud Petronium opera, quæ Polieno nervis ad Venerem destituto fuit salutaris, vt ipse ille de se testatum reliquit: *Illam de sinu læcium protulit varii coloris, felis intortum, ceruicemque vinxit meam. Mox turbatum spūto puluerem medio susulit digito, frontemque repugnantis signauit. Hoc peracto carmine ter me iussit exspuere.* - -

Mensis agitur alter, cum Vir nobilissimus IOANNES HELVIGIUS ZIELINSKI mihi mitteret Dissertationem *de coniugibus incantatis eorumque separatione*, me Decano, si amplissimo Ordini Iurisconsultorum ita visum fuerit, publice contra Dissidentem tuedam. Exposui, vt par est, illius desiderium in Facultatis consessu, Dissertationemque, in qua nihil immataueram, nihil interposueram, aut interpolaueram produxi. Probari quoque illam inclyto Ordini Iuridico intellexi. Hac itaque ita ferente occasione libuit non tam meam de incantationibus & ligationibus matrimonii sententiam dicere, quam effectus illarum negantium rationes leuissime indicare. Equidem videar saltem, magiam omnem & incantamenta rem nostro æuo pene occisam habere. Verum quemadmodum a nemine, dum spiritum traham, postulabo, vt ad mea sese præcepta velut ad leges alliget, ita eandem sentiendi libertatem mihi vicissim ab aliis largiendam esse iudico. Quare ex instituto maiorum laudabili restat, vt nobilissimi Candidati IOANNIS HELVIGII ZIELINSKI ortum vitæque & studiorum rationem cognoscamus. Vt exordiar inde, vnde oportet, Hamburgum, decus Germaniæ, natales illius

sibi vindicat. Et si quouis loco ingenia nascantur præclara, non immerito tamen inter bona fortunæ numeratur, in officina aliqua omnis politioris litteraturæ in lucem edi. Genitus est die quarto Februarii anno septingesimo supra millesimum Patre IOANNE IACOBO ZIELINSKI, Viro nobilissimo & Consultissimo, primum causarum forensium apud Hamburgenses vsque ad annum sextum & decimum supra millesimum septingentesimum oratore disertissimo & celeberrimo, postea Regiæ Maiestatis Daniæ & Noruagiæ Consiliario Cancellariæ. Hic puerum non tantum publicis Lyceorum, quæ Hamburgi florent, præceptoribus, verum domesticæ quoque Ahafueri Burmesteri Notarii Cæsarei Publici institutioni tradidit. Perceptis litterarum rudimentis studiorumque humanitatis cognitione non leuiter tinctus noster cæpit etiam iuuenis admodum ex ductu optimi Parentis ad negotia forensia adplicare animum. Verum deinceps ex eodem genitoris prudentissimi consilio ad Academiam Regiomontanam, vt per gratiores iuris disciplinas omnes mentem circumferret, ablegatus est. Auulsi a patria solum illius dulce & carum sæpius cogitamus: Igitur cum ipsa Prussia orta sit gens Zielinskiorum, ne miseremur, quod Prusicam adire Academiam iussus fuerit. Zielinskios enim claritudine & nobilitate generis præcellentes surrexisse in Polonia: & quosdam illorum religionis causa in Prusiam concessisse, hosque, vt a Polonicis Zielinskiis sese distinguerent, litteram de præposuisse nomini, proditum memoriz

riæ est. Vid. Simon Okolski in Orbe Polonico. Hartknoch. in Chronico Prusico p. 356. & 451. alii- que. Ac nuper etiam litteræ a Comite PACIO, quem Comitia regni Poloniæ anno MDCCII. dissolutæ celebrauerunt, ad quendam vinculo propinquitatis Candidato nostro coniunctum exaratæ nobilitatem antiquæ huius gentis adhuc in Polonia peruigentem clare testantur. Ab re non facturum me esse arbi- tror, si luculentum istud testimonium huc trans- scribam.

**CASIMIRVS MICHAEL Comes in Dowus-
puda & Rozanka Pac, Eques Melitensis, Mare-
schalcus Curie M. D. Lit. Commendator Porna-
nien. & Strowolowicen. Capitaneus Pincen.
Szirowintensis &c.**

Notum testatumque presenti attestazione mea facio uniuersis eandem lecturis, & ceteris, quibus scire conuenit: Quod mul- tum illustris Familia Zielinski appellata semper floruerit nobilitate in Poloniæ Regno, fueritque prærogatiuis celeberrima, quando & ad presens adhuc tot tantaque specimina extant, quæ egregia huius Familie facta supremarumque dignitatum decora, quibus erat semper & nunc est ornata, singulorum oculis dilucide offerunt. In maiorem huius rei fidem propria manu me subscripsi, sigillumque meum adponi curauit. Datum in hereditariis bonis meis Dowspu- diensibus d. 30. Martii anno 1715.

**CASIMIRVS MICHAEL Comes Pac,
Eques Melitensis, M. D. L. Curie Mare-
schalcus &c.**

(L. S.)

Nofter

Noster itaque, dum in celeberrima Regiomontana comoratus est, summis Antecessoribus, IOANNI STEINIO itemque BECKENSTEINIO, cui in Augustissimi Imperatoris Russiæ Academia, quæ Petroburgi omnis generis scientias in maius meliusque prouehit, munus Professoris delatum, operam dedit. Præsertim viro consultissimo BALTHASARI TILESIO, Regiomontanæ nunc Antecessori iuris primario, se adiunxit, consiliaque & ductum eius secutus est, defenditque hoc ipso Præside anno MDCCXXV. publicam Dissertationem, de Cautela bey Verpfändung meiner Haab und Güter. Digressus anno MDCCXXVI. Pruthenicis Athenis Dantiscum aliasque splendidas munditieque adfluentes vrbes spectauit. Tandem sub finem anni MDCCXXVI. in Holsatiam reuersus primum mente & meditatione crebra recolens, quæ Regiomonti & alibi hauserat, mox praxi forensi animum aducere cepit, ac deinde quo fructus industriæ perciperet vberiores, a Facultate nostra Iuridica, vt titulo Doctoris ornaretur, petiit. Quamobrem impetrata admisione ad examina, & respondendi alacritate & docta legum enodatione ita abunde Ordinis nostri impleuit expectationem, vt iudicatus sit dignissimus, qui, quam obtulerat, Dissertationem *de coniugibus incantatis eorumque separatione* e publico suggestu futuro die

Decembris tutaretur. Quod igitur muneris mei est, Proceres generis dignitatumque suarum splendore conspicuos, & fautores Musarum singulos, nostrosque eriam, vt solemnem hanc disputationem audiant, quo par est, cultu & obseruantia rogo. P. P. Kilix d. Decembris MDCCXXVII.

(L. S.)

ULB Halle

004 367 324

3

22

PROGRAMMA
D. IOH. ZACH. HARTMANNI,
INSTITVTIONVM IVSTINIANEARVM ET IVRIS
PATRII PROFESSOR ORDINARIVS
DISPVTTATIONI IVRIDICAE
DE
CONIVGIBVS INCANTATIS
EORVMQVE SEPARATIONE
PRAEMISSVM.

